

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 10. V Ljubljani, dne 1. oktobra 1916. XXIV. teč.

Večerna molitev.

Za gore šlo je solnce zlato,
na zemljo pada hladni mrak,
luč zvezd prižiga se bogato,
k počitku človek hoče vsak.

V molitev sklepam roke svoje,
in k Bogu plove glas srcâ:
Ti si samó zavetje moje,
naj lahko noč nebó mi dá!

In angel varih pridi k meni,
nad mano roke naj prostre,
nesrečo, zlo od tod odženi,
zaziblji v pokoj sladki me!

In mir naj vsako stvar objame:
Vesoljni naj počiva svet,
da zjutraj od radosti same
hvaležen molil bo te spet.

Posavske povesti.

X. »Me je tako sram.«

do je pa tako rekel?
Kolenčeva Manica,
Česa pa jo je bilo sram?

Vsakdanje šole »pri malih«.

V vsakdanjo šolo dopoldne »pri velikih« bi bila že še rada hodila, a biti med malimi ji je bila težka muka.

A ni šlo drugače. Učitelj so jo v začetku šolskega leta uvrstili med male v popoldanski šoli.

Pomislite, gospod učitelj, Manica je že velika, večja kakor vse, tudi one v dopoldanski šoli. Manica šteje že dvanajst let, pravzaprav samo še en mesec ji manjka, pa bo štela že trinajst let. Pomislite!

Pa učitelj so neizprosen mož. Trdo vprašajo:

»Kam pa si hodila lani v šolo?«

»Nikamor.«

»Ali tam v hribih niste imeli šole?«

»Nismo.«

»Ali si že kdaj videla šolo vznotraj.«

»Še nikoli.«

»Torej v prvi razred med male.«

»Ne! tja pa ne grem.«

»Pa bi bila ostala v hribih.«

»Sem morala semkaj doli. Z materjo sva prišli služiti. V hribih nisva imeli nobenega zaslužka več.«

Tisto je že res, da se je Manica učitelju smilila, a izjem niso mogli delati.

»Manica Kolenc v prvi razred!«

»Jaz ne grem, pa ne grem.«

»Moraš! Šolska postava ukazuje obisk šole do štirinajstega leta.«

Manici je bilo tesno pri srcu.

Zadnje učiteljeve besede so se ji zdele kakor težki udarci ure v zvoniku. Odbilo je. Vstopiti moraš, ali ti je povšeči ali ne, po tem se sedaj ne vpraša.

»Vstopi! Snedli te ne bomo! Pri nas še nismo nobenega pojedli.«

Nekam okorno se je glasilo to povelje, pa Manici iz hrib v je zaenkrat pregnalo ves strah iz srca bolj, kakor bi bila to storila najnežnejša beseda.

»Torej pa poizkusim.«

Šla je kakor v vodo, kar sape ji je zmanjkovalo.

Vrata so se odprla. Krik otrok je za trenutek potihnil. Za učiteljem je vstopila Manica.

»Učiteljica! Učiteljica!« so zašepetali otroci, ko so zagledali Manico. Poznali je še niso, zato so se na prvi hip lahko varali, le da se jim nje obleka ni zdela dovolj praznična in gosposka.

»Tiho!«

Molk. Sto oči strmi v Manico.

»Kaj bo sedaj?« — so mislili mali —. »Ali sede gori za mizo? Ali pojde k nam v klop? Ali bo stala pred tablo in pazila na nas?«

»Otroci, posluh!«

Učiteljeva beseda je postala zelo resna.

»Manica Kolenc, ki jo vidite pred seboj, bo poslej vsak dan prišla k vam v šolo. Tam zadaj pri peči bo sedela. Kadar me ne bo, pa pojde pred tablo in bo pazila na vas. Kogar mi bo zatožila — ga zadene kazen.«

No, to se Manici še ni zdelo prenapačno.

Fantički na desni v klopeh so boječe pogledali v učitelja in Manico. Deklice v klopeh na levi so se zravnale, kakor da jih je nekaj pretreslo.

Manica je sedla zadaj v klop pri peči.

Prva ura je srečno minula, druga pa se je zdela Manici že precej dolga.

Tako je minulo nekaj dni.

Tablice in abecednika in računice Manica ni nosila v šolo.

»Zakaj nimaš šolskih reči?«

»Gospod učitelj, me je tako sram.«

»Kako se boš učila brez njih?«

»Poslušala bom in gledala, kako pišejo drugi na tablo. Doma pa bom pisala, kar si bom zapomnila v šoli.« Učitelju je bilo prav.

Pa otroci so kmalu izpazili in izsledili, da hodi Manica Kolenc v prvi razred učiti se abecede.

Spoznali so to, pa so jo včasih dražili.

»Manica! Novakov Jožek pa vpije. Zapiši ga na tablo: Jožef Novak.«

»Še mene zapiši! Zapiši: Franc Ježek.«

»Mene tudi. Jurij Žužek.«

Dečki si imen niso izmišljali, to je Manica vedela, ker je sicer ta imena že slišala iz učiteljevih ust. Ali zapisati ni mogla Manica na tablo nobenega imena, ne, ker je bila preusmiljena, ampak ker je bila v pisanju še prenevedna.

Tudi to je res, da je Manica v nastopu in vsem premalo kazala — in tudi ni mogla — pokazati svojih dvanajst ali trinajst let.

Toliko pa je dobro vedela in čutila, da med male ne spada, čeprav jih v branju in pisanju prav nič ne prekaša.

Čez tri tedne je izostala iz šole.

Dvakrat je prišlo povelje iz šole: »Manici Kolenc se bodo šteje neopravičene zamude.«

Pa ta grožnja ni Manice nič bolela, tudi njene matere ne, ker je morala žena hoditi na delo in ni imela časa ne spoznanja, da bi se mudila s takimi »zamudami«.

Mimogrede je pač rekla Manici: »Pa pojdi!«

»Me je tako sram.«

Pri tem je ostalo.

Manica ni več videla šole od znotraj.

Kadar pa je šla mimo šole, jo je izprva večkrat nekaj zaskrbelo: »Odrastla boš. Nevednica boš. Vse bo bralo in pisalo. Ti pa porečeš: Preberite. Zapišite mi to-le. Ne znam, sama res ne znam. Zakaj ne? Zakaj se nisi naučila? Bilo me je tako sram.«

Sčasoma je pa tudi na te skrbi pozabila.

Prišlo pa je vendar le tako, kakor jo je svojčas skrbelo.

Odrastla je. Prišla je v tovarno. Sprejeti bi morala službo delovodkinje.

»Znaš čitati in pisati?«

»Ne znam!«

In lepo službo je dobila druga delavka.

Manici Kolenc je bilo sedaj hudo, da jo je bilo svoj čas tako sram, pomuditi se med malimi vsaj še nekaj mesecev.

Ali je bilo že tudi tebe kdaj sram, pomuditi se med malimi in najmanjšimi, z namenom, da se kaj naučiš od njih? Kristus pa je še celo prosil, da bi smel biti pri njih: »Pustite male k meni...«

Kancijan.

Naše igre.

9. Zidarji.

Ljudje tožijo, da je dolgčas, če dežuje. Mogoče. Spominjam se pa, kako ljubi in dragi so mi bili včasih ravno deževni dnevi.

»Danes je pa dež.«

Kakor se razveseli dete belega kruha, tako se je moje srce razveselilo dežja. Dež, dobrodejni dež, bodi mi pozdravljen! Ne vem, če si kmetu tako postregel, kakor si meni. Dež! Danes pojdemo pa zidat! Kaj pa boš zidal, otrok neumni? Saj nič ne znaš. — Pa moji tovariši znajo. O, zidali bomo pa, zidali!

Hišo bomo zidali. Koliko je tam na vaški ulici razbite opeke. Čemu pa leži tam? Ali naj bo res samo zato tam, da jo drobe in po nji vozijo. Grem tja, pa nabere najlepših kosov in jih znosim domov. Če je prevelika opeka, jo pa s kakšnim debelejšim kamnom malo obijem. Kaj to, če zadene včasih kamen roko namesto opeke. Človek bi zajokal — ali čemu. Fant, vesel bodi, svojo hišo boš imel! Na ulici je dosti peska, pa tudi dosti vode. Iz tega se pa dá narediti prav dobra malta. Joj, kako hitro delajo moji delavci. Kmalu bo hiša dodelana do vrha. Eno dopoldne, pa je narejena, popoldne bomo napravili še streho, pa bo...

Pa ni bilo nič. Progarjev Jožek je hotel poizkusiti, kako močne stene ima kaj naša ali pravzaprav moja hiša. Poizkuša in poizkuša, sedaj pri vratih,

sedaj pri zadnji steni — na, pa ti jo podere kavka, potem jo pa ubere proti domu, kar ga nesó noge. Bal se je...

Drugič smo pa delali brez radovednega Jožka. Pa je šlo. Prebivati pa ni bilo mogoče v tisti hiši. Saj je bila še za polža skoraj premajhna, kaj pa za takega korenjaka, kot sem jaz?

O, pa smo tudi tako hišo naredili, da smo šli lahko vanjo.

Pozimi je to bilo.

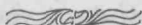
Oho! Ta je pa že bosa. Pozimi pa zidarji nič ne zidajo.

Mi pa smo. Pa še kako lepo hišo smo naredili, čisto belo, pa brez vsakega apna, pa brez vsake opeke — iz čisto samega snega. Dosti snega pa moraš imeti. Če ga je na enem mestu premalo, ga pa malo pripelješ, saj imaš gotovo svoje lastne sani. Potem pa vzemi lopato, pa ga nameči na kup. Ko bo sneg toliko visok, da ne boš več čezenj videl, pa naredi stene. To narediš, če odmečeš nekaj snega iz srede kupa proč. Če hočeš imeti pa močno streho, pa prinesi par starih desk, pa jih položi vrhu sten, pa nameči nanje snega, in hiša bo gotova. Kdor pa zna zidati na obok, mu pa lesa prav nič treba ni.

No, ko pride zima, pa poizkusite. Če se vam koj ne posreči, pa nikarte obupati. Vnovič poizkusite, pa bo šlo. Na sedem let vse prav pride. Lansko zimo mi piše prijatelj z bojišča takole: »Sedaj imamo dosti snega. Zato pa delamo take hišice iz snega, kakor smo jih včasih doma, ko smo bili še otroci, da se varujemo pred mrazom.«

No vidite! Čez dvakrat sedem let.

J. E. Bogomil.

V prosi naravi.

Tako megleno, hladno dopoldne zadnjih dni velikih počitnic je bilo, ko je Mokarjev Filip stopal po tivolskem drevoredu vunkaj iz mesta v prosto naravo.

Pravkar se je bil povrnil iz Rodice, kjer je prebil počitnice na očetovem posestvu. Tam imajo Mokarjevi svoj mlin, ki zalaža njih mokarijo. Ni pa čakal Filip tam zadnjega dneva počitnic, temveč je prišel nekaj dni prej v mesto, da si preskrbi knjig za prihodnje šolsko leto in pripravi to in ono stvar.

»O, bravo, Lipe, si vendar prišel!«

Ne da bi se ozrl, spozna Filip takoj svojega prijatelja in sošolca Adolfa. Njegov oče, strojnik v tovarni, nima posestva na deželi, in Adolf mora pretolči počitnice v mestu in zato je z veseljem pozdravil Filipovo vrnitev iz Rodice.

»Prijatelj, povej mi, kako je zunaj, v prosti naravi!«

Šetaje prideta v gozdiček in se vsedeta na klopico v zatišju ob žuborečem vrelcu.

»V prosti naravi,« poprime Filip, »tamkaj zunaj daleč od mesta, to je vse drugo življenje kot to-le v mestu. Je sicer tudi tu narava, a ta narava se pač ne more imenovati prosta. Glej ta drevored — tu ti morajo stati drevesa kot vojaki na povelje v vrsti, ravno na odmerjenem mestu. Ali je to prosta narava? In drevo samo, ali sme samo raztezati svoje veje po svoji volji? Vsa enako! Ako hoče po svoje pogirati mladiko, takoj mu jo pristrižejo.«

»Glej, na to pa jaz še nisem mislil,« pridene Adolf, »saj res tu okrog mesta ni prave proste narave.«

»Tam na deželi pa rastejo drevesa poljubno, vsako na svojem mestu, vsako po svoji volji, mala pri velikih, vitka pri košatih, debela poleg drobnih. To je prosta narava, kamor ni posegla človeška roka. In rečem, da meni bolj ugaja ona prostost kot ta umerjenost tukaj v mestu. Kaj misliš, ali bi bile zvezde razvrščene kot drevesa v drevoredu ali vojaki na vežbališču, kot zdaj, ko jih je Stvarnikova neskončno modra roka razsula po nebu, kot razsuje mala deklica ob slovesni procesiji po preprogi pred Najsvetejšim večje in drobnejše cvete?«

»Nisem še mislil na to,« dé vmes Adolf, »pa sem tvojih misli.«

»In glej to vodico tukaj, ali je prosta?« nadaljuje Filip. »Vso pot, še celo izvirek ji je določila

Mokarjev Filip rake lovi.

človeška roka. Tam na deželi pa si izbere voda sama svoj izvirek in si izbira svojo pot. Kjer ji je priložneje, tja jo zavije. Kot srebrna nit se vije po cvetnih travnikih in se leskeče v poletnem solncu. Zaželi si hladu, pa krene v grmovje, v gozd; želi si

počitka, pa se zbere v tolmunu, malo popleše in jo potem poskoči čez slap in zaraja dalje. Veseli jo družba, živa in bistra. Ima jo, kajti daje hrano in zavetje urnim ribicam in drugim vodnim prebivalcem. — Zdaj pa poglej to vodico tukaj! Še strugo so ji zložili s kamenjem, da nima v nji živalca svojega kritja, počivališča in prenočišča. Zato teče sama, zapuščena, ne tja in ne tako, kakor sama, temveč kamor in kakor hočejo drugi.

»Ta je zopet resnična!« pritrди Adolf prijatelju.

S to naravo vklenjen si tu tudi ti. Vesti se, hoditi, sedeti, oblačiti se ne smeš po svoji volji, temveč po splošni navadi, sicer nisi dostojen človek. Tam v prosti naravi si pa tudi ti prost, ondi se lahko giblješ prosto po svoji volji in svojem okusu. Ko bi me bil ti videl, kako sem zavihanih hlač in rokavov brodil bos po potoku, kako sem drugega za drugim tistih škarjevcev tiral iz njih zakopov in jih ponosno spuščal v košarico sestre Jelice, ki se je z menoj vred gibala prosto v prosti naravi. Seveda moje ravnanje s škarjevci se pa ne strinja z mojimi nazori o prosti naravi. Kruto sem se pregrešil zoper njih prostost, toda Stvarnik ni dal pameti tem stvarjem, zato o tem ne premišljajo, in vem, da mi niso kar nič zamerili mojega nasilstva.«

Adolf se je hudomušno nasmehljaj in sumljivo pogledal od strani svojega prijatelja. Ni rekel nič zoper njegovo opravičenje.

Še sta sedela prijatelja. Prišle so na vrsto še ptice in cvetice. Koncem premostrivanja pa je rekel Filip:

»Rad imam ptice, rad cvetice, toda mnogo rajši imam ptice na vrtu in v gozdu kot v sobi in kletki. Mnogo rajši imam cvetice na travniku in griču kot v lončkih in gredicah, ker se mi zdi, kot bi koprnele po prostosti. Tako sicer čuti moje srce, toda On, ki je ustvaril naravo, je ustvaril tudi človeka, ki naj gospodari nad njo po svojem umu in po svoji volji.«

Ferd. Gregorec.

Čujte glas Marijinega zvončka!

10. Vztrajnost.

Mnogo lepega si že povedal našim malim, miloglasni Marijin zvonček! Pobožnost, čistost, vljudnost, pridnost, pokorščino, odkritosrčnost, hvaležnost, krotkost in skromnost — vse te lepe čednosti si jim priporočal. Mnogo otrok je slišalo milobni glas tvojega opominjevanja in mnogo otrok — vsaj tako upam — se je tudi potrudilo, da dela po tvojih naukih in navodilih. Če se bodo zvesto ravnali po njih in si pridobili priporočene čednosti, bodo res kaj vredni, postali bodo vzor-otroci v vseh ozirih doma, v cerkvi in v šoli.

Toda kaj rado se zgodi, da otroci slišijo nauk, ga sprejmejo in ga nekaj časa izpolnjujejo, pa nekaj časa preteče, oglasijo se izkušnjave in — nauk je pozabljen. Lepa zgradba čednosti se omaja, začne razpadati in se podere — — — Takim otrokom manjka čednosti, ki se imenuje vztrajnost ali stanovitnost. Oglasi se zopet, mili zvonček Marijin, in povej našim otrokom, kaj je vztrajnost in kako zelo jim je potrebna.

Vztrajnost je ona lepa čednost, ki človeka vzdržuje in podpira na poti čednosti. Varuje ga, da ne krene s te poti, krepča ga, da na njej ne omaga. Pot krščanskih čednosti je namreč težavna in strma. O koliko težav, koliko truda in napora, koliko izkušnjav in ovir mora premagati, kdor hoče dospeti do cilja! Človek pa je slab in omahljiv; kaj rado se zgodi, da omaga in opeša na tej strmi poti. Marsikdo nekaj časa živi lepo in zgledno; v vseh zadevah izpolnjuje, kolikor le more, natančno voljo božjo; božje in cerkvene zapovedi so mu prva in najmenitnejša reč. Vesel in srečen je. Toda polagoma začne omahovati, v sredi pota opeša in omaga, — poprejšnja vnema in gorečnost ga mine. Izgubljen je tak človek, ako se o pravem času ne predrami! Kolika škoda!

Take nesreče more človeka obvarovati edino le junaška vztrajnost, ki ga pripravi do teža, da se ne straši težav in ovir na poti čednosti, in da ga ne premaža nobena, tudi najhujša izkušnjava. Dober ostati in v dobrem napredovati, to je pač težko, le junaška vztrajnost more tu zmagovati.

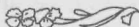
Pomnite torej, dragi otroci, da je vztrajnost neizogibno potrebna vsakemu, ki hoče priti v nebesa. Sveti Duh zagotavlja, da le tisti, ki je do konca stanovitni, bo prejel krono zveličanja. I, saj še v posvetnih rečeh ne more doseči nič velikega oni, ki ne vztraja do konca pri svojem delu. Vsi slavni umetniki n. pr. so dosegli popolnost v svoji umetniški stroki le tako, da so se vztrajno učili in vadili; kdor pa sicer z vnemo začne, a se malo časa trudi, potlej pa kar v sredi preneha, bo pač ostal malovreden polovičar, ki nikakor ne zasluži imena umetnik. Zato so tudi svetniki, naši vzorniki, dosegli tako visoko stopinjo krščanske popolnosti, ker jih je vedno podpirala junaška vztrajnost.

O, dragi otroci, zbrani v Marijinih vrtcih, zapomnite si, da le vztrajnost na poti čednosti vas privede do časne in večne sreče. Nikar vas naj ne plašijo težave in ovire na tej poti, pa naj so še tako velike; vaša vztrajnost jih bo premagala vse po vrsti. Da, krščanska vztrajnost vas bo rešila, kakor je rešila milijone vaših bratov in sester, ki se zdaj vesele v rajski blaženosti. Le kvišku pogled! Poglejte jih, te blažene množice, ki so pred vami hodili isto pot, pa niso omažali. Glejte jih, ki vam s svojim zgledom kličejo: »Vztrajaj! Če sem jaz lahko, boš tudi ti! Hodi in pridi za menoj!« Tako ti v prvi vrsti kličejo mladinski svetniki, tvoji zavetniki: sv. Alojzij, sv. Stanislav, sv. Janez Berhmans itd. Posnemaj jih v vztrajnosti in trdni volji. Enako te vabijo in kličejo za seboj tudi vse druge nebeške množice. Kličejo te junaški mučenci, ki so pogumno vztrajali v najhujšem trpljenju. Kličejo te sveti puščavniki, ki so leta in leta samotno živeli v spokornosti in zatajevanju in niso hoteli odnehati od svoje strogosti, naj se jim je ponujalo še tako ugodno in prijetno življenje med svetom. Kličejo te vsi milijoni drugih svetnikov, ki jim je vztrajnost naklonila krono nebeške slave!

Odgovori jim pogumno z besedami sv. Avguščina: »Ako so mogli oni in le-te, zakaj bi pa ti ne!«

Prosi presveto Devico, naj blagoslovi in podpira tvoj trdni sklep.

Jak. S — li č.

Naša Minka.

7. Na božjo pot.

Kdo izmed vas, ki to-le bere, ne ve, kaj je božja pot? Saj ste že šli s svojimi starši na Brezje, k Sv. Joštu ali na Zaplaz ali v Log ali še kam drugam na božjo pot.

Naj vam povem, kako je šla Minka prvič na božjo pot.

»Minka, če boš pridna in če se boš dobro učila, boš pa šla z mano na Brezje k Mariji-pomačaj.«

»O, bom pridna, bom. Mama, kakšna pa je tista božja pot?«

»Boš že videla, ko pridemo gor. Kako lepo je tam. Krasna cerkev Marijina, veliko lepša kakor naša farna cerkev.«

»Kako bomo pa šli na božjo pot, mama? Ali tako, kakor gredo mravlje?«

»Preradovedna si, Minka. Danes nimam časa, da bi ti pravila, moram na delo. Malo potrpi, pa boš šla z menoj, pa boš vse zvedela.«

Mama odidejo, Minka pa gre premišljevat, kako bo šla na božjo pot, in kakšna je božja pot, kako lepo mora biti tam...

Slednjič pride zaželjeni dan. Zjutraj, precej zgodaj, zaprežejo oče konjička, mama pa oblečejo Minki čedno obleko, in kmalu teče urni konjiček po gladki cesti na božjo pot, na Brezje.

Minka nekaj časa gleda ljudi in kraje, ki jih doslej še ni videla. Pa kar obsipa zdaj ata, zdaj mamo z najrazličnejšimi vprašanji.

»Mama, kako se pa imenuje ta-le cerkev?«

»Zakaj pa ta mož ne gre na božjo pot?«

»Kdaj bomo pa zapeljali na božjo pot? Saj smo še zmiraj na cesti.«

Naposled pa — kdo bi ji zameril? — Minka utihne in zaspi. In še zasanja... Na božji poti je. Vsa pot je posuta z zlatim peskom. Angelčki hodijo po poti, čakajo pridnih otrok in jih vodijo k Mariji. Kdove, če bo tudi po Minko prišel angelček? — Lej ga, že gre, že gre! Že drži Minko za roko in jo pelje k Mariji...

Jabolka obirajo.

Na, pa se ustavi voz, Minka se prebudi iz sanj in, ko se zdrami, stoji pred njo prezala cerkev Marije Pomоčnice.

Marija! Od blizu in daleč prihaja tvoje ljudstvo k tebi. Skrivnosti, ki jih nikomur ne zaupa, polaga zaupno pred tvoj oltar. Vse svoje bridkosti in težave, vse radosti in vse skrbi odkriva le tebi, Mati.

Ata in mama in Minka vstopijo v veličastno romarsko cerkev. Za koga drugega sta neki ata in mama molila bolj goreče kot za svojo Minko in za njene bratce in sestrice, ki so ostali še doma. Tudi Minka nekaj časa kleči in moli, pa se kmalu naveliča. Nekaj časa pogleduje mamo, vstane, pa poklekne, pa zopet vstane. Mama se pa ne ganejo.

»Mama, jaz bi šla pa rada malo vun.«

»Le počakaj, Minka.«

Malo časa Minka čaka, ali mama imajo še toliko povedati Mariji. Zopet začne Minka prositi.

»Mama, samo do vrat naj grem, no!«

»Pa pojdi. Pa pridi koj nazaj, da se ne izgubiš.«

Minka gre do vrat, stoji nekaj časa tam zunaj cerkve. Pa pride zanjo tako huda in usodepolna izkušnja. Tam pred cerkvijo prodajajo v majhnih hišicah neizrečeno lepe drobnarine. Kaj, ko bi jih šla malo pogledat. — Minka, ne! Kaj so rekli mama: Koj nazaj, da se ne izgubiš. — Malo no — samo malo. Saj ne bo nič hudega. Izkušnja zmaguje — Minka, ne, ne! — Oh, samo toliko, da pogledam. — Minka gre. Joj, lepote! In zraven zopet ena hišica in v njej zopet toliko lepote. Minka gleda in gleda. Kaj takega ne vidi vsak dan. Gre do konca in okrog, pa še enkrat in še enkrat — —, sedaj pa nazaj k mami. Toda, kje so pa vrata, koder je prišla. Teka od vrat do vrat, pa nič ne ve, kje bi bila bolj prava pot do mame. Ti prebita nepokorščina ti, kako se hitro maščuješ!

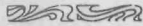
Nič drugega ni preostalo Minki kot jok. Zajoka in steče ob cerkvi in kliče: »Mama, oh mama!« V cerkvi mama zaslišijo njeno klicanje, spoznajo, kdo kliče, pridejo in rešijo neposlušno Minko. Naprej pa Minka noter do doma ni več zapustila svoje mame.

Zares hudo je izgubiti mamo, še hujše je pa izgubiti Marijo. To bi bila za vas, otroci, nesreča vseh nesreč. Zato ljubite Marijo že sedaj v zorni mladosti in ji ostanite zvesti do pozne starosti. Vsak dan začnite z Marijo in ga zvečer končajte z Marijo, pa boste na poti proti Bogu, proti nebesom vedno srečni.

Kakó pravi sveti Bernard? »Še nikdar ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, kdor je v tvoje (Marijino) varstvo pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji priprošnji priporočal.«

To pomnite!

J. E. Bogomil.

Dopis.

Z Blok. Ustanovil se je naš »Marijin vrtec« dne 14. julija 1912. Komaj štiri leta star, je ostal vedno čil in živahen kakor otrok. Kar nalašč za otroke! Vsak mesec imamo svoj shod, ki se ga vsak Marijin otrok iz srca veseli in komaj pričakuje. Le pozimi ne more naš »Marijin vrtec« nič delovati, ker je premraz in so včasih tudi hudi zameti. Pa vendar ne pozebe! S pomladjo se »Vrtec« vzbudi in vse se ga veseli! Vseh skupaj je 297 otrok zbranih v našem »Marijinem vrtcu«, ki z veseljem nosijo družbeno svetinjico. Imamo dva odseka. Prvi je treznostni odsek, ki ima dve stopnji. Prva šteje 38 otrok, a druga 72, torej vseh skupaj 110 otrok. Lepa četa! Kajne, g. urednik, pa bi bilo še lepše, če bi bil vsak otrok vpisan v ta prekristni treznostni odsek! Drugi naš odsek se imenuje: »križarska vojska«, ki ji je glavni namen, z molitvijo in s pogostnim sv. obhajilom izprositi pri Devici Mariji slavno zmago in tako zaželeni mir! Tudi ta odsek šteje precej članov — 76 jih je. Otroci Marijini! Le zvesto se držite še znanaprej kakor doslej!

Letos je zapustilo naš »Marijin vrtec« 24 deklic, ki so prestopile v deklinško Marijino družbo. Tudi dečki bodo odslej prestopali v mladeniško Marijino družbo, ki se bo, kakor upamo, v kratkem ustanovila. Naši pridni otroci v »Marijinem vrtcu« so vsi čili in zdravi, le eden izmed nas se je ponesrečil. Ko je gnal žival na vodo, je po nesreči padel na tla, si je, ne vemo kako, noge zapletel v verigo, in tako ga je žival vlekla od vode do hleva po tleh — in ni čuda, da je naš dober in pridni Andrej Širaj vsled preobilih poškodb in hudih ran kmalu tekom dobre ure podlegel in izdihnil svojo blago dušo, ki jo je nebeška Kraljica sprejela v svoj rajski vrtec. To je bilo dne 3. julija t. l. nekako ob 8. uri. V nedeljo — bil je praznik Matere božje — je prejel še zadnjikrat sv. zakramente, a v ponedeljek je pa že šel v večnost. Naj v miru počiva! — Še to naj omenim: 153 »Angelčkov« obiskuje naš »Marijin vrtec«, in tega obiska se vse veseli. Ga pa tudi vse rado bere, tega fletnega »Angelčka«!

Viktor Švigelj.

Rešitev naloge št. 9.

B	o	t	e	r
t	o	r	e	k
V	r	t	e	c
m	e	s	e	c
p	e	t	e	r

Prav so rešili: Traun Ljubomir, Vanda, Anica in Metka, Skulj Milica, v Ljubljani; Stele Metka, učenka III. razr. v Kamniku; Trole Kristina in Franc, Zakrajšek Mici in Franc, Karol in Ivica ter Pepica, Zgonec Mimica, Žnidaršič Julka, Pavlič Stanko, Alojzij in Milko, učenci in učenke pri Sv. Duhu pri Blokah; Gabrijelčič Cirila, učenka na Brezjah; naročniki »Angelčka« pri Sv. Bolfenku v Slov. goricah; Držečnik Milan, gimnazijec v Ribnici na Pohorju; Rihar Ina v Cerkljah;

Milenka Kunčeva v Novem mestu; Osterman Karlo v Kandiji pri Novem mestu; Bischof Mimica, Hedi in Rudolf, v Ljubljani; Potrebin Janez, km. sin, št. Ilj v Slov. goricah; Divjak Štefica, učenka IV. razr., Studenec pri D. M. v Polju; Valenčič Anuša, učenka v Kranju; Kos Polonica v Podgorici pri Dolu; Žepič Pavla, učenka v Goričah; Pavlin Alojzija in Amalija, učenci v Trebnjem; Zidarič Mimika in Tilika, učenki VI. razr. v Središču; Šeško Ivan, posest. sin, Brdo pri Planini; Potočnik Katarina, Jeraša Metka, Čemažar Mici, Tavčar Anica, Gortnar Jozefa, učenke pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Benkovič Ivanka in Mimi, učenci v Kamniku; Spruk Micica, šivilja v Podgorju pri Kamniku; Mrovlje Franjo, šestošolec, Ogrin Gustav, gimnazijec, Mrovlje Anica, gojenka c. kr. učiteljišča, Zalar Tončka, uradnica v vojnožit. prom. zavodu, Premk Ivo, sedmošolec, Hrovatin Ivan, visokošolec, v Ljubljani; Ogrin Anica, gojenka uršul. samostana v Škofji Loki; Zupančič Marica v Polhovem gradcu; Turk Minka, učenka III. mešč. razr. pri č. g. uršulinkah, Baraga Pepi, učenka VI. razr., v Ljubljani; Prebil Marija in Jožek, Modic Marija, Alojzij in Stanislav, Bregar Ivana, Primožič Francka, Anzelc Jožef, Hiti Franc, Modic Frančiška in Angela, učenci in učenke na Blokah; Pliberšek Francek v Vržeju; Kramar Francka, Mejač Pavla in Ovcin Lojzka, učenke v Kamniku; Klaužer Micica, učenka III. razr. pri č. šolskih sestrah v Mariboru; Jeglič Stanko, učenec IV. razr. c. kr. vadnice v Ljubljani; Vozlič Filip, učenec, Cven pri Ljutomeru.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 9.

Samo jezik more povedati o sebi: Jaz sem jezik.

Prav so odgovorili: Naročniki »Angelčka« pri Sv. Bolfenku v Slov. goricah; Zidarič Mimika in Tilika, učenki VI. razr. v Središču; Šeško Ivan, posest. sin, Brdo pri Planini; Potočnik Katarina, Jeraša Metka, Čemažar Mici, Tavčar Anica, Gortnar Jozefa, učenke pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Benkovič Ivanka in Mimi, učenki v Kamniku.